такий конклав: ніхто не помирав

усі хто міг добралися уплав

а хто не вмів той дошукався броду

вода загусла як від слів коран

гірке повидло з непокритих ран

губилося на жовті нігті глоду

місцями простір лився через край

липким теплом відригувався чай

і спазми підкрадалися до горла

усі живі то нащо цей похід

короткий ліс застеле білий світ

і кождого нужденного пригорне

оказія заснути під кущем

плече стелити вкритися плечем

обкорувати пересохле тіло

розбещена осиплеться вода

солоний вовк забризне по слідах

і крайні упадуть під страхом звіра

хтось переможе першим – от і все

нема нікого хто смолу несе

не будучи прирученим смолою

а відірвати – голос потече

і вкриє ніч надкушене плече

хто ж зважиться лишитися зо мною